

להתעורר / מאור זגורי

הדמויות –

אמיר – (37) ערבי מוסלמי סורי המתגורר בדמשק. לוחם במהפכה. מפעיל תחנת רדיו פיראטית.
הגר (42) - קצינת מודיעין באגף האזנות בצה"ל בדרגת רב-סרן.
נטלי (18) – חיילת חדשה באגף האזנות מודיעין בצה"ל.

*הערות –

- דבריו של אמיר מושמעים בערבית, כמו בוקעים מרדיו, סימולטנית לדיבור דמותו בשפת המחזה על הבמה ע"י השחקן.
- זמן המחזה מתרחש בלילה בן 3 שעות.

(חושך)

אמיר VO – התעורר.

ביתך נשרף עליך. הלוחות המקטוניים רועדים. מרקיע ניתכים רגבי בזלת וגפרית. הרוח חדלה, הפרחים קמלו והמים יבשו. האדמה אינה רוצה בך עוד. הדבר החי היחיד על פניה - הוא אתה.

(אור על אמיר. הוא משוטט על הבמה ללא גבולות תוך שמדבר לדדיו).

אמיר –

השעה קשה אימא.

צאצאיך אחים חורגים הם. בנים לאבות-רוח שונים אך ילודי אותה אם. אתה - מה היית עושה אם היית רואה את אמך בוכה וממדרת, קורעת את עור פניה בציפורניה מצער? מסוגל היית להתעלם מזעקתה? אני את חיי הייתי נותן לאמי. את חיי כל סובבי הייתי נותן לאמי. את חיי אזרחי עירי, את חיי האומה כולה הייתי מקריב למענה. את הילדים, התינוקות את הוקנים הכלבים והפרפרים. את חיי כולם הייתי מקפד למען אמי. אחי החורגים התעוררו – אימכם בוכה ואתם נצמדים לחוקי אדם. קומו קראו בקול. עכשיו זה הזמן להחליט אם קברנים אתם, או גופות נרקבות בצל.

(האור עולה על נמלי. היא ישנה בחדר מלא מכשירי האזנה שונים. ראשה מונח על מכשיר קשר. האוזניות משתלשלות על צווארה ורעש סמטי לבן נשמע ברקע. מאוורר מסתובב ומיטת שדה. הגר נכנסת לחדר ומעירה אותה).

הגר – חיילת. להתעורר. חיילת... נמלי קומי!

נמלי – (קמה בבהלה ומצדיעה).

הגר – (מבטלת הצדעתה) עזבי את זה עכשיו. (מרימה דפי מעקב ממכשיר ההאזנה). כמה שעות את ישנה? לא כתבת פה שום דבר! הסורים היו פולשים בחזרה לרמת הגולן ואנחנו לא היינו יודעים כלום כי רב טוראי נמלי נרדמה בהאזנה!

נמלי – אני מצטערת, הגר... אה.. המפקדת.

הגר – התפקיד שלנו באגף האזנות הוא להאזין כדי לאסוף מידע מהאויב.

נמלי – הם לא האויב שלי.

הגר – הם האויב שלי וזה הופך אותם אוטומטית גם לאויב שלך.

נמלי – גם אמיר אויב?

הגר – אל תחליפי נושא.

נמלי – סליחה שנרדמתי. אני פשוט לא ישנתי כל הסוף שבוע ו-

הגר – לא שחררתי אותך הביתה בשבת?

נמלי – כן אבל הייתי על רוטשילד. הייתה ההפגנה הענקית הזאת. כל הלילה הייתי שם.

הגר – בשבתות את אמורה לנוח, לא להלחם לצדק חברתי. על מה יש להפגין? קראתי כותרת באינטרנט "תל אביב בלהבות". נו באמת... זה לא שיורים בנו ברחובות. תראי מה הולך במצרים ותביני מה זה להבות.

נמלי – זה לא משנה. מול אי צדק צריך להתקומם.

הגר – כמה סיסמאות למדת בסוף שבוע, נמלי צ'ה גווארה? אפשר להתחיל משמרת האזנה?

נמלי – אני מתחננת אליך המפקדת אני חייבת לעוף מפה. אני לא מתאימה לצבא. אני פצס..

פסמ.. פסציפיטית..

הגר – פציפיסטית. קודם תלמדי להגות את המילה.

נמלי – זה לא משנה. אני לא מתאימה למסגרת הצבאית... אני לא מאמינה בערכים המילינט... מינטיי..

הגר – מיליטנטיים.

נמלי – מיליטנטיים האלה. באמת.

הגר- אנחנו צבא הגנה לישראל. זה הכל. הגנה. אצלנו אין הטפה לאלימות. תסתכלי מה קורה - המדינות סביבנו לא מוכנות להכיר בנו כמדינה. אנחנו רוצים שלום – הם לא.

נמלי – שמענו על השלום הזה... אנחנו מוקפים ארבע מדינות שבשלוש מהן מתחוללת עכשיו מהפכה מדינית ואנחנו לא עושים כלום. במצרים אפילו תמכנו במובארק. ישראל תומכת בדיקטטורה ערבית, זה נשמע לך הגיוני?

הגר – הממשלה הישראלית לא תמכה במובארק. את מדברת שמויות.

נמלי – לא לעשות כלום זה לתמוך.

הגר – אני לא מסכימה איתך. אין לי שום אינטרס לתמוך במדינה שרוצה בהשמדת העם שלי.

נמלי – אנחנו חברים של גרמניה לא? גם הם מתישהו רצו ב"השמדת העם שלך". ההיסטוריה היא היסטוריה. צריך להתגבר.

הגר – אני לא מתחילה שוב את הדיון ההומניטארי הזה איתך. כבר הסכמנו שאנחנו לא מסכימות.

נמלי – אז תחמי לי כבר על המסמך הזה ותשחררי אותי. בבקשה. חתימה שלך ואני משוחררת. (מוציאה מכיסה דף צהוב ומגישה לה אותו). חתימה קטנה. "נמלי לא כשירה להיות חיילת".

הגר – הסברתי לך מאה פעמים – את יודעת כמה חיילות יש בצבא שמבינות ערבית חלבי'ית? שתיים. את ואני.

נמלי – אז שהצבא יפתח קורס וילמדו את זה! למה אני צריכה לסבול?

הגר – אלה שלומדים בקורס לא מבינים את השפה מהבית כמונו. אני יגיד לך מה – ברגע שיירגע קצת הבלגן בדמשק אני אחתום לך על המופס. כרגע כל יום קמים ערוצי תקשורת פיראטיים וצריך לעשות האזנות. מי יעשה אם לא אנחנו? תראי אותי אני קצינה, כבר עשרים וארבע שנים בצה"ל ובמצב הנוכחי אפילו אני עושה האזנות למה יש הרבה עבודה.

נמלי – מי יודע מתי ייגמר הסיוט הזה.

הגר – אולי כשהשלטון בסוריה יפנה את מקומו ל-
נמלי – לא זה. הסיוט שלי פה עם האזניות האלה על המוח כל היום. למה לא נולדתי במדינה שאין בה חוק גיוס חובה..

הגר – (משועשעת) איפה היית רוצה לחיות? באמריקה?

נמלי – גרמניה.

הגר – (מופתעת) דווקא גרמניה?

נמלי – כן! ראית את הגברים שלהם? כולם כמו שוונשמיגר. בלונדינים שמונה מטר עם עיניים כחולות ולחיים אדומות. יפים. אריים. לא כמו אצלנו כולם שחומים ושעירים, נראים בדיוק כמו הערבים. אני לא מבינה מה יש לנו לריב עם הערבים כל כך הרבה אנחנו נראים בדיוק כמוהם. אני רוצה חתן שקוראים לו 'האנס' עם עור ורוד כמו של חורזיר.

הגר – (צוחקת) וזאת סיבה מספיק טובה לעזוב את הארץ?

נמלי – אם אני מסרבת ללכת לצבא, אז אני "סרבנית מצפון" ושולחים אותי לכלא. אז האופציות שלי הן או כלא, או צבא, או לרדת מהארץ. אני מעדיפה את האופציה השלישית.

הגר – את ילדה. גם אני דיברתי ככה כשהייתי בגילך.

נמלי – עם כל הכבוד הגר המפקדת – אני לא רוצה להיות רווקה בת 42, קצינה בצה"ל, בהתנדבות! את אישה במוסד של גברים. את יכולה לעזוב מתי שאת רוצה ואת בוחרת להישאר.

הגר – אני מאמינה במה שאני עושה. חוצמזה -

אמיר - זה מבחן. אללה מעמיד אותנו במבחן.

הגר – הנה הוא.

נמלי – הגיבור שלך.

הגר – אני מאוד מעריכה את מה שהוא עושה. זה אמיץ.

נמלי – והוא לא 'אויב'?

הגר – הוא כן. אבל "אויב-אוהב.."(מחייכת) ששעש..

אמיר – מבחן. כעקוד אברהם את ישמעאל. במבחן הזה, מאהבת אללה עלינו לשכוח את קיומו, ולבקש ממוסלמי לשכוח את אלוהיו יהיה כמו לבקש מאוהב לשכוח את אוהבתו או מאדם חולה לשכוח את מחלתו. הוא לא יוכל. אף לא במחיר ההחלמה.

נמלי – הוא לא דיבר כל המשמרת שלי. זה כאילו הוא הרגיש שהגעתי והוא עלה לשדר.

הגר – לכי לישון קצת אני יחליף אותך עד הבוקר.

נמלי – טוב. אני אשאיר את שניכם לבד.. להתייחד.

הגר – שתקי ולכי לישון אני אעיר אותך עוד מעט.
נמלי – במוחה?
הגר – רק תקריאי לי את התדר – (רושמת בדו"ח ההאזנות).
נמלי – זה על 889-826. ערוץ "נחד'ה – "התעוררות". פיראטי. בוקע מתוך שכונה בדמשק.
הגר – שם הרחוב?
נמלי – רחוב 'עלי-איבן-אבי-טאלב' 7 ליד אצטדיון טישרין דמשק. שם האובייקט - 'אמיר'.
הגר – את זה אני יודעת.
נמלי – ו.. המפקדת-
הגר – הגר. כשאני לא כועסת עליך אני סתם – "הגר", לא "המפקדת".
נמלי – הגר. בבקשה תעייני שוב במופס שחרור שלי. הנה אני משאירה לך אותו פה. (מניחה את הטופס הצהוב על הרדיו). תחשבי על זה.
הגר – נודניקית. מתחילה האזנה בשעה –
נמלי – (מציצה בשעון) 12:07. אם את שואלת אותי, אני ואת היחידות שמקשיבות לו.

(היא פורשת הצידה ונשכבת על המיטה בפנית החדר. הגר מניחה את האוזניות על ראשה. קול אמיר נשמע מתנשף ומבוהל).

אמיר –

ירו במוחמד.

הכלבים של אסד ירו במוחמד. אחי הקטן. בן 17. ילד טוב. אוהב מוסיקה באנגלית. פחד לצאת לרחוב. לא התערב בהפגנות. לא אהב את המהפכה.
רק השבוע נזפתי בו על שהוא אדיש. "האדישים תומכים ברוצחים" חזרתי ואמרתי לו אבל הוא – תן לו רק לשבת בבית ולנגן בבס.
ביומולדת 16 אספנו כסף וקנינו לו גיטרה בס. היה לו פרצוף כל כך מאוכזב באותו יום כי הוא בכלל רצה מערכת תופים. אמרנו שתופים זה לא בא בחשבון – זה ירעיד את כל הבית והשכנים יתלוננו. אז קנינו לו בס. איזה מטומטמים. זה יותר גרוע פי מאה. בפעם הראשונה שהוא ניגן רעד לא רק הבית אלא הבניין כולו, אפילו השכנים במורד הרחוב כבר התחילו להתלונן.
מוחמד אמר להם – "זאת האמנות שלי". ועם החיוך שלו מתחת לשפם אי אפשר להתווכח.

(ממשיך, נסער) הבוקר הוא חזר מבית הספר עם חברים. מפגינים ברחוב שרפו צמיגים ועשן שחור טיפס וחנק את כל הרחובות. מוחמד כיסה את פיו בחולצה כדי שלא לנשום את העשן השרוף. בגלל הפנים הרעולות הכלבים של אסד חשבו שהוא מהמתנגדים. צלף על גג בניין ירה בו ובחברים שלו. שני חבריו נפצעו ומוחמד מת.
את המלפון על מותו קיבלתי כשחזרתי לעיר. נסעתי בבוקר כדי לשלוח מכתבים אל הגבול. בעיר ניתקו אותנו מהאינטרנט ולא מרשים לעיתונות זרה להיכנס.

אז אנחנו שולחים מכתבים בדואר חשאי – אני מתכתב עם איש קשר בעיתון איטלקי – אני מעביר את המכתב לידיד, נהג משאית שמחלק לחם בכפרים בדרום, הוא מעביר את המכתב אל קצין בגבול שבסתר תומך בהפיכה, הקצין מעביר את המכתב לעיתונאי ישראלי ברמת הג'וזאלן, והישראלי מטיס את המכתב לאיטליה.
דואר רשום. המדינה חזרה 30 שנה אחורה.
(קולו נסדק) מוחמד...

אם מחר לא אהיה פה, זה כי קולי הועתק. כי נשימתי נחסמה בידי אלה המאוימים ממנה. הכלבים של אסד מרחרחים ברחובות ומחפשים את התדר הפיראטי הבא. הקול הבא שיקרא לחופש. זורים אימתם על הפחדנים. אך להפחיד פחדן זה קל – חכם הוא זה המבהיל את האמיץ.
אחי הקדוש. מותך הוא מחיר חשוב. בעזרת אללה ננשום ריחה של חירות. מוות המקדש חיים צודק הוא. תחי המהפכה.

(צפצוף נשמע במכשיר האזנה אחר. אור אדום מהבהב. נמלי מתעוררת מהרעש).

נמלי – מה זה??

הגר – שידור אחר שקרוב לתדר שאנחנו מאזינים לו. תנסי להינעל על התדר.
נמלי – (מסובבת כפתור, נשמעות נביחות ואז נעלמות) אני לא מצליחה. זה כל הזמן משתנה.
הגר – זה בטח בוקע מרכב נוסע.

(הצפצוף מפטיק)

נטלי – איבדתי את זה.

הגר – לא משנה. אולי זה יחזור כשהרכב יעצור.

נטלי - עד שנודמתי... כבר חלמתי על.. חלמתי עליך ועל אמיר. גם הוא היה בחלום!

הגר – כבר הספקת לחלום? מאיפה את יודעת איך אמיר נראה?

נטלי – בחת מודע שלי הוא ערבי גבוה כזה עם שפם ומשקפי ראייה.

הגר – מה היה בחלום?

נטלי – היינו שתינו על איזה מוח. והוא היה על סירה ונופף לנו מרחוק, והוא היה.. הוא כאילו

ריחף קצת מעל הסירה. הסירה התחילה להתקרב למוח.. והוא, הוא הסתכל עליך ו..

הגר – ו..

נטלי – ואז התעוררתי. מהצפצוף.

הגר – נהדר. אפילו בחלומות הסיכויים שלי עם גברים קלושים...

נטלי – תקשיבי - כל מה שאת צריכה לעשות זה להתאסלם, להתפטר מהצבא, לבגוד במדינה

ולעבור לחפש אותו בדמשק.

הגר – לא מצחיק. מסכן כזה. ירו הבוקר באח שלו.

נטלי – לא נכון!

הגר – כן. הוא בכה עכשיו ברדיו, שבר לי את הלב. איזה רגיש הוא.

נטלי – את ממש מאוהבת בו...

הגר – לא אני לא. ועוד שנייה אני אדרוש שתקראי לי "המפקדת".

נטלי – תחפשי אותו בפייסבוק. את חושבת שיש להם פייסבוק שם?

הגר – בטח שכן. איך את חושבת התחילה המהפכה הזאת? לא הקשבת בקורס על האביב

הערבי?

נטלי – לא ממש. ישבתי בקורס עם עוד ארבעים חיילים שכולם כל הזמן אמרו – "מה אכפת לי

מה קורה להם במדינה שלהם? שיירו אחד בשני ויחסכו לנו את העבודה". זה כל כך עצבן אותי

אז הפסקתי להקשיב.

הגר – את לא מסכימה עם זה?

נטלי – לא אכפת לך מה יקרה לאהוב שלך מהרדיו? כבר חודשיים את עוקבת אחריו כמו

מעריצה גרופית, לא אכפת לך מה יקרה לו?

הגר – אכפת לי. כי, כי, כי אני כבר.. איכשהו מכירה אותו.

נטלי – אני לא מאמינה שאת קצינה בצבא ואת ככה מדברת. את משמשת לי כרגע דוגמא

שלילית מאוד.

הגר – מה את חושבת שצריך לעשות? הא, רב טוראי נטלי בן דוד – מה צריך לקרות?

נטלי - לדעתי הממשלה הסורית צריכה לפנות את מקומה. המדינות האחרות כבר עשו את זה.

הגר – אז בכל זאת הקשבת קצת בקורס.

נטלי – הקשבתי מספיק. ולנו גם אסור לנו להיות שאננים. אנחנו צריכים לעזור להם. אם תהיה

שם דמוקרטיה -

הגר – אם תהיה שם דמוקרטיה אז מה? מי אמר שהדמוקרטיה שם תהיה טובה יותר לנו?

נטלי – זהו, שאני חושבת על מיליוני סורים ולא על איזה אקט פוליטי מחורבן. "יותר טוב לנו"..

אם תהיה שם דמוקרטיה אז יוכלו לבחור שליט הוגן, תהיה מערכת בחירות, נשים יהיו שוות-

הגר – בארץ לדעתך נשים שוות? בעולם המערבי נשים שוות?

נטלי – לא מספיק, אבל טוב יותר מלפני חמישים שנה ובטח שמלפני 100 שנה. זה משתפר. לנו

אפילו הייתה ראש ממשלה גברת.

אמיר – לנוצרים יש פתגם - *Media vita in morte sumus*.

In the midst of life we are in death

"באמצע החיים אנחנו במוות".

נטלי – הנה הוא שוב. את חושבת שמישהו חוץ משתינו מאזין לו?

הגר – עששש...

נטלי – אולי נחליף ערוץ? יש עוד עשרות כמוהו. נמצא מישהו אחר...

הגר – תיזהרי להחליף אני יהרוג אותך.

אמיר - כששמעתי את הפתגם הזה לראשונה לעגתי. סתם משפט מלא חשיבות. אבל

כשהושבים על זה – את הסכנות הגדולות ביותר בחיים חווים באמצעם. לא בתחילתם ובטח

שלא בסופם.

רק באמצע החיים אנחנו מוצאים את עצמנו נלחמים באמת, ולמה? כי רק באמצעם יש לנו הכי הרבה להפסיד - עבדנו כל כך קשה כדי להגיע לאן שאנחנו, ויש עוד מספיק לפנינו אז כדאי שנלחם על זה. אחרת זה יהיה כמו לרוץ מרתון של 20 ק"מ ובאמצע הדרך לוותר. האבק שהשארית מאחור שווה בכמותו לאבק הנח על הדרך הפרושה לפנינו ומחכה להתרומם. אתה חייב להלחם. חייב להמשיך.

נמלי - הוא מדבר נורא יפה.
הגר - את באמת חושבת שיש לו פרופיל בפייסבוק?
נמלי - בואי נבדוק. איפה המחשב שלך?
הגר - אסור לעשות את זה מהמחשב של היחידה. תבדקי באייפון שלך.
נמלי - אני מתרגשת.. (מוציאה את האייפון מכיסה) איך השם המלא שלו?
הגר - אמיר אל מדיוני. בדמשק. מבחן מהיר - מה פירוש 'אמיר'?
נמלי - (תוך שמחפשת בפייסבוק) "מפקד". הגר, אני מבית סורי אסלי. ההורים שלי היו היהודים האחרונים בחל'ב. את לא מתעסקת עם חובבנית.
(שקט הן מחפשות).

אמיר - העולם מתבונן. ברחבי העולם מיליונים עומדים ומשתאים ומוחאים כפיים וקוראים ואוהדים ועורכים הפגנות וכותבים מחזות וסרטים ומאמרים וקריקטורות ושירים שירים - בשבילנו. העולם קנה כרטיס והוא ממתין לצפות בנו - השחקנים במרגדה המדממת הזאת - שנעניק לו את הגמול על הכרטיס שקנה. אנחנו חייבים להתעורר. תחי המהפכה.

נמלי - הנה. יש 43 'אמיר אל מדיוני' בדמשק.
הגר - תוריד את אלה שנשואים.
נמלי - 23.
הגר - הוא אמור להיות בן 35-40.
נמלי - נשאר שלושה.
הגר - תראי לי אותם. לפי הסטטוס אני אדע לזהות אותו.
נמלי - לראשון אין סטטוס. השני כתב - "יום הולדת שמח לי! תודה לכולם, אין כמו להיות בבית"..
הגר - זה בטוח לא הוא.

נמלי - והשלישי.. הנה - "אינני חופשי באמת אם אני שולל את חירותו של אחר."
הגר - זה הוא. זה ציטוט של נלסון מנדלה. זה בטוח הוא. תראי לי את התמונה.
נמלי - (מראה לה)
שתייהן - (מתפעלות) וואו...
נמלי - חתיך. את מסמיקה.
הגר - לא אני לא.
נמלי - יש פה את המייל שלו. רוצה לכתוב לו?
הגר - מה פתאום! נראה לך.. מה אני אכתוב לו?
נמלי - שאת מעריצה סודית. הוא לא חייב לדעת מי את. זה ייתן לו מוטיבציה.
הגר - (מתעשתת) די! די, מספיק עם השמויות האלה עכשיו. איך את גוררת אותי לשמויות האלה. תסגרי את זה. (מנמיכה קולה) זה לא ערכי מה שאנחנו עושות..
נמלי - זה לא ערך, זה בן אדם. את קשורה לבן אדם הזה. אל תתכחשי לזה. תראי איך הסמקת כשראית את התמונה שלו. זה לא תגובת רגש טבעית ל"אויב".
הגר - די. תסגרי את זה. אם מישהו היה יודע על זה היו מעיפים את שתינו מצה"ל. עבדתי מספיק קשה כדי להגיע למקום שלי ואני לא מתכוונת לוותר על זה בשביל איזה שמות.
נמלי - (מביטה שוב בפרופיל שלו) יש פה תמונה שלו בלי חולצה.
הגר - לא רוצה לראות. (מתחרטת) תראי לי.
שתייהן - (מביטות יחד) וואו..
נמלי - מה זה.. גם יש פה את המלפון שלו! רוצה להתקשר אליו? אני מתקשרת!
הגר - לא די! נמלי! אני המפקדת שלך ואני פוקדת עליך להפסיק עם זה.
נמלי - הקומבינות של היחסי חברה-מפקדת שלנו מאוד מערערת אותי המפקדת הגר.
הגר - אני יודעת. אני מצמערת ואני לא מוכנה ש-

(שוב מתחיל להישמע הצפצוף מקודם והאור האדום המהבהב ואז נביחות כלבים הולכות ושבות).
הגר – זה שוב התדר ההוא... כנראה שהרכב עצר. תחפשי את זה לפני שיתחילו שוב בניסיעה.

אמיר – ביתך נשרף עליך. לך נותר לקפוא או לרוץ.
נטלי – (מחפשת בכפתורים) זה התחיל לצפצף כשהוא התחיל שוב לדבר... את יודעת מה אני חושבת...?
הגר – (בחשש) מחפשים אותו.
(הן מתחילות להעביר תדרים במרץ ומנסות למצוא את תדר הנביחות).
אמיר - מכונית דוהרת לדרוס אותך. לך נותר לקפוא או לרוץ.
קנהו של רובה מכון אל חוץ. לקפוא או לרוץ.
דוב קם לטרפך. לקפוא? לרוץ? יש אומרים שכדאי לקפוא.
שכנך קם להרגך. לרוץ?
אתה קם להרגך. מה תעשה?

הגר – אנחנו חייבות למצוא את זה! תנסי 140-666.
נטלי – לא. זה עדיין על 889. אני לא – (פתאום הנביחות של הכלבים נשמעות מאוד ברורות).
הגר – חכי. אל תגעי בכלום -
(הן מאזינות לשני התדרים במקביל. בתדר אחד אמיר ובשני נביחות הכלבים).

אמיר –
(מתפלל) בקוראן כתוב - "קול השופר הראשון ישמיע כי עת הנעימות בגן עדן באה. ויזכרו – 'השליכו אל התופת כל פושע מורד'. אנחנו נשאל התופת – 'האומנם נמלאת?' והיא תענה – 'העוד יש?' רוחב הגיהנום כרוחב השמיים והארץ. הרשעים לא יבואו אל העדן כמו הגמל בל יחדור דרך קוף המחט".
להתעורר. הכלבים של אסד לא רחוקים. קראתי בעיתון שאתמול הוציאו החוצה עיתונאי מקומי שהדפיס מניפסט להתעוררות, אב לשבעה ילדים, הם ירו בו ברחוב.

(קול הנביחות מתגבר – הבנות מנתרות באוויר).
הגר – תנמיכי אותו רגע, תרגמי לי מה הם אומרים ב889.
נטלי – (מאזינה ומתרגמת את נביחות הכלבים). "אנחנו-במעקב-אחר-תדר-של-תחנה-פיראטית-אנחנו-מחוק-לבניין-מגורים-מחכים-לבצע-פריצה-אל-דירה-של-חשוד-בהסתה-אנחנו-מבקשים-סיוע-רחוב-עלי-איבן-אבי-טאלב-מספר-שבע-ליד-אצטדיון טישרין.."
(הן מבימות אחת בשנייה בחשש).
נטלי – אנחנו חייבות להזהיר אותו. יש סיכוי שהוא יברח. אנחנו חייבות להזהיר אותו הגר.
הגר – לא. מה פתאום. אסור לנו. לא, בשום פנים ואופן.
נטלי – הם מחוק לבית שלו. בואי ניתן לו הזדמנות לברוח. יש לי פה את הטלפון שלו. אפשר להתקשר אליו בלי להזדהות ולהגיד לו שיברח.
הגר - נראה לך שאני אתקשר מהיחידה לדמשק. אני יכולה ללכת לכלא על זה.
נטלי – אבל את יכולה להציל אותו! זה חיים של בן אדם! אנחנו חייבות להזהיר אותו! אני מתקשרת.
הגר – לא! נטלי! לא! אני מזהירה אותך!
(הן מתחילות להיאבק על שפופרת הטלפון).

אמיר - אילו רק היה לי ילד קטן משלי. ילד שייתן לי סיבה לכבות את הרדיו הזה ולקרוע את חומיו. ילד שהיה נותן לי סיבה להפסיק להלחם ופשוט להתקיים בעבורו. יודע אני שמלחמתי הזאת היא עבור ילדיהם של אלה שבחרו לא להלחם.
הרווקים האמיצים ימותו עבור האבות הפחדנים וילדיהם.

הגר – תעזבי את זה!
נטלי – לא! לא תשכנעי אותי שלא אכפת לך ממנו!
הגר – אכפת לך! טוב? אכפת לי ממנו, אבל אני לא מוכנה לסכן הכול בשביל זה!

נמלי – לסכן מה? אני פה חצי שנה, רק בחודשיים האחרונים אני רואה אותך מגיעה עם חיוך לעבודה! בזכותו. את מחכה לשמוע אותו כמו שאני מחכה לעוף מהצבא הזה ועכשיו יש לך צ'אנס לעזור לו.

הגר – (קולה נשבר) מה.. מה את רוצה שאני יעשה? שאני אתקשר אליו? ומה אני יגיד לו? שלום - אני מהמודיעין הישראלי, אנחנו מאזינים לך ומצוטטים לכל ערוצי הקשר של המדינה שלך דרך לווין ריגול, אז רק שתדע שאכפת לי ובגלל זה אני רוצה להזהיר אותך שעומדים לפרוק לדירה שלך ולהוציא אותך להורג.

נמלי – כן. זה מה שתגידי. אני מוכנה לשבת בכלא בשביל זה. (היא מושיטה להגר את הטלפון שלה). תתקשרי. הנה, זה המספר. תתקשרי אליו. לפני שיהיה מאוחר מדי. (הגר לוקחת את הטלפון בידה ומצמידה לאזנה).

אמיר –

כל מי ששומע אותי - דעו - מרצון לא אעזוב לעולם.

אמסמר את גופי לרצפה ואת כף ידי ארתך לרדיו ואדבר אליכם עד שנשימתי תגוע. יתדות של אמונה ותקווה אנעץ על מנת לחזק בסופה את יריעות האוהל המתנפפות של הערבי שדרכו אבדה. שריח המדורה בבגדיו התחלף בניחוחות בשמים יוקרתיים אך מחשבותיו עודן מחשבות מדבר וחושך. אני קורא ל-

(פתאום הטלפון בכיסו מצלצל. הוא מופתע ומוציאו לאט. הצלצול הוא "Imagine" של ג'ון לנון. הוא מביט במכשיר ולא מבין איזה מספר הוא זה שמתקשר אליו. הוא עונה בהיראות).

אמיר – הלו?

הגר – אמיר?

אמיר – מדבר.

הגר – תברח.

(פתאום נשמעות הלמות על הדלת וקריאות "לפתחו. משטרה" המעורבות בנביחות כלבים).

נמלי – איחרנו.

אמיר – (מבוהל) מי זה? מי זה שם?

(הוא שומט את הטלפון ופונה לרדיו)

אמיר – בני עמי בואו אל מפתן דלתי והדפו את הכלבים! שסו בהם נמרים ואריות. צאו ולחמו בעבורי ובעבור מוחמד אחי. צדק זה צדק זה צדק. לא קמה הנהגה שלא הייתה לה אופוזיציה. זה לא משנה אם יורים בך ברחוב או רק מפלים אותך לרעה – אדם צריך להלחם על זכותו להלחם.

(הנביחות מתעצמות) אני אמיר אל מדיוני, מרחוב 'עלי-איבן-אבי-טאלב' 7 ליד אצטדיון טישרין דמשק, ואני קורא לכם בני אדם – קומו התעוררו.

(האור על אמיר כבה. מהרדיו נשמע קול של פריצת דלת וצעקות בערבית ונביחות, ואז ניתוק השידור וצליל ארוך, גבוה וצורם מהדהד בחלל. נמלי בוכה והגר המומה עודה מחזיקה בטלפון בידה).

נמלי – איחרנו. יכולנו להציל אותו ולא עשינו כלום. אני בחיים לא אסלח לעצמי.

(הגר לוקחת את טופס השחרור הצהוב של נמלי שמונח היה עד כה על מכשיר הרדיו. היא מוציאה עט וחותרת עליו. היא מגישה אותו לנמלי הבוכיה).

הגר - איחרנו.

(נמלי עוזבת את החדר. הגר נותרת המומה לבדה בחדר ההאזנות. הצליל הדק של ניתוק השידור ממשיך לצרום ברקע).

סוף.